

URMAREA LUI HRISTOS

- Duminică a treia din Postul Mare -

Postul Mare este un minunat urcuș spre desăvârșirea noastră, urcăm spre Sărbătoarea Învierii Domnului cu ajutorul acestor trepte care sunt Evangheliile duminicilor din această perioadă. Cugetând cu luare aminte la mesajul lor, urcăm la înălțimea chemării noastre de ucenici ai lui Hristos. Când ne vorbește despre Sfânta Cruce, Iisus Hristos se adresează nu numai mulțimii, dar și nouă. Ca și în mulțimea de atunci și astăzi printre noi sunt din aceia care, cucerțiți de învățătura Sa, se hotărăsc să-L urmeze. Mântuitorul Iisus Hristos a zis: „Oricine voiește să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia Crucea și să-Mi urmeze Mie” (Marcu 8, 34). Cel ce-și ia Crucea este omul gata pregătit să-și piardă sufletul pentru Hristos și pentru Evanghelie. A-l pierde pentru a-l câștiga. A deveni creștin înseamnă să te îmbraci cu cămașa morții. Ucenicii lui Hristos

trebuie să înfrunte nu numai moartea aceasta firească, ci chiar moartea silnică și moartea de ocară. Cei ce țin la viața lor n-au ce căuta pe calea lui Hristos, care este o cale a Crucii. N-au ce căuta pe această cale oamenii lumești, cei pentru care lumea este ceva. Pornesc cu sârg în câștigarea lumii, de parcă numai lumea întreagă i-ar satisface. Și totuși, preocupați de prețul lumii întregi, ignoră sufletul lor, de care nu se preocupă nicidecum. Pentru acești oameni lumești și firești, crucea nu poate fi decât nebunie și sminteală, cum spune Sfântul Apostol Pavel (1 Corinteni 1, 23-25). Cum pot oamenii aceștia să-și asume „batjocorirea lui Hristos”, când nu-i interesează decât lumea și lauda ei? Dacă ei nu urmăresc decât plăcerile, cum să primească chinurile crucii? Domnul știa că nu oricine poate să-l fie următor, de aceea nu înfrumusețează deloc situația celui pornit pe urmele Sale. Și chiar dacă nu toți sfinții și ucenicii lui Hristos au murit pe cruce, există totuși un fel de răstignire pe care o primesc toți ucenicii Domnului. Este vorba de o răstignire continuă, o răstignire a „omului vechi” (Romani 6, 6), printr-o statornică actualizare în viața de credință a Botezului creștin, care este moartea și îngroparea împreună cu Hristos, o răstignire a „trupului, împreună cu patimile și cu poftele sale” (Galateni 5, 24). Fără lepădarea de sine, nu poți nicidecum să urmezi cu adevărat pe Hristos. Pentru cei ce nu trăiesc această stare, lepădarea de sine nu este ușor de înțeles. Mulți cred că lepădarea de sine înseamnă renunțarea la anumite „plăceri”. Lepădarea de sine nu este cu nimic mai prejos decât răstignirea pe cruce. Diavolul ne va ispiti mereu să credem că putem să-L urmăm pe Hristos și fără lepădare de sine, adică păstrând cât mai mult din cele ale „omului vechi”, uneori fiind chiar blânzi cu trupul și avându-ne întotdeauna bine cu lumea. Asta îi face pe mulți să creadă că sunt următori ai lui Hristos, când de fapt drumul lor este mereu împotriva Lui. Lepădarea de sine și purtarea crucii nu înseamnă chin, ci bogăție și fericire mai presus de orice cuvânt omenesc. Răstignirea noastră devine o răstignire împreună cu Hristos.

FOLOSUL DUHOVNICESC AL POSTULUI

Prin postul cel de patruzeci de zile, Mântuitorul a biruit ispitele diavolului din pustie (Matei 4, 1-11). Cu rugăciune și cu post, Ana proorocița a născut pe Samuel, fiind steapă mai înainte (1 Regi 1, 11). Cu rugăciune și cu post aspru a petrecut toată viața Sfântul Ioan Botezătorul și Înaintemergătorul pentru care a fost mărturisit de Însuși Mântuitorul drept cel mai mare om născut din femeie (Matei 11). Cu rugăciune și cu post s-au întărit Sfinții Apostoli în osteneala propovăduirii Sfintei Evanghelii (2 Corinteni 6, 4-5; 11, 27). Cu rugăciune și cu post se izgonesc diavolii din oameni (Matei 17, 19-21). Prin rugăciune și post, sfinții lui Dumnezeu au făcut minuni mari și multe, atât în Legea Veche, cât și în Legea Harului, cum citim în Sfânta Scriptură, în cărțile de cult și în viețile sfinților. Mulți creștini, nedând o prea mare importanță postului, îl țin fără tragere de inimă sau nu îl țin deloc. Postul are grijă și de sănătatea trupului. Medicii de asemenea recomandă postirea, subliniind faptul că sănătatea este menținută prin cumpătare de la mâncare, pe când lăcomia duce la tot felul de boli care distrug trupul. Așadar, să nu ne temem să postim, căci postul ne scoate din multe disfuncționalități trupești și sufletești. Postul trebuie primit cu mare bucurie, nu cu frică și părere de rău, căci nu este înfricoșător pentru noi, ci pentru diavoli. În cazul demonizațiilor, mult poate face postul mai ales când este însoțit de rugăciune. De aceea, Mântuitorul nostru Iisus Hristos a spus după vindecarea copilului lunatic: „Acest neam de demoni nu iese decât numai cu rugăciune și cu post” (Matei 17, 21). Așadar, dat fiind faptul că postul îi alungă departe pe vrăjmașii mântuirii noastre, trebuie să îl iubim, nu să ne temem de el. Trebuie mai degrabă să ne temem de mâncarea multă, mai ales atunci când este însoțită de beție, pentru că ea ne supune patimilor, în vreme ce postul ne scapă de patimi și ne dăruiește libertatea fiilor lui Dumnezeu. Iar când postim, nu ajunge să ne abținem de la diferite mâncăruri, ci trebuie să postim și sufletește. Există primejdia ca ținând posturile rânduite de Biserică să nu avem nici un folos. Din ce cauză? Pentru că ne ținem departe de mâncăruri, dar nu ne ținem departe de păcat; nu mâncăm carne, dar mâncăm sufletele celor de lângă noi; nu ne îmbătăm cu vin, dar ne îmbătăm cu poftă trupești; petrecem ziua în post, dar ne uităm la lucruri rușinoase seara. În felul acesta pierdem folosul postului. De aceea, postul de mâncare trebuie însoțit de îndepărtarea de orice păcat, de rugăciune și de luptă duhovnicească. Numai astfel vom aduce jertfă bine-plăcută Domnului și vom avea mult folos. Nu-i nici o vinovăție să mănânci, însă ceea ce strică este pofta nesățioasă, îmbuibarea peste măsură, umflarea stomacului până la refuz. Datorită firii noastre omenești trândave și atrasă fiind mai ales spre moleșală și delăsare, Stăpânul nostru Cel plin de bunătate a rânduit pentru noi leacul postului pentru a ne dezlipi de lucrurile acestei lumi.

Postul este apa care stinge văpaia patimilor.

ÎNTREBĂRI ȘI RĂSPUNSURI DESPRE CREDINȚA ORTODOXĂ

Întrebare: Ce învață Biserica și ce spune Sfânta Scriptură despre Sfânta Cruce?

Răspuns: Nimeni nu-și imaginează ortodoxia fără Sfânta Cruce a Domnului Dumnezeu și Mântuitorului nostru Iisus Hristos. Ba mai mult ca atât, creștinismul nu s-ar putea identifica pe sine însuși, fără Crucea pe care a pățimit Domnul nostru. Însăși Sfânta Scriptură, prin apostolul Pavel spune: Cuvântul Crucii, pentru cei ce pier, este nebunie, iar pentru noi, cei ce ne mântuim este puterea lui Dumnezeu (1 Corinteni 1, 18). Dintre cei care au urât Crucea, cât și pe Cel răstignit pe ea, de-a lungul istoriei au fost, sunt și vor fi. Pentru noi, ortodocșii, semnul Sfintei Cruci este Semnul Fiului Omului, despre care ne vorbește cartea Apocalipsei.

Întrebare: Când ne însemnăm cu Sfânta Cruce?

Răspuns: Orice rugăciune, orice lucru, orice mișcare din viața noastră trebuie să se înceapă cu Sfânta Cruce:

- Ne trezim dimineața și dorim să începem sfânta rugăciune;
- Înainte și după masă;
- Înainte de a ieși din casă;
- La începerea și la sfârșirea oricărui lucru;
- Când trecem pe lângă o troiță sau pe lângă o biserică;
- Când ne simțim rău și invocăm ajutorul lui Dumnezeu;
- Când mărturisim, înaintea lui Dumnezeu și a sectanților;
- Când intrăm în biserică și când ieșim, în timpul serviciului divin din biserică;

• Seara înainte și după rugăciunile de seară.

Întrebare: Ce însemnăm cu Sfânta Cruce?

Răspuns: Este foarte bine și frumos când creștinii, din dragoste față de Dumnezeu, nu din fanatism înseamnă cu semnul Sfintei Cruci:

- Bucatele care urmează să le mănânce;
- Drumul, înainte de plecare;
- Perna și pereții casei înainte de culcare și desigur pe sine însuși și pe copiii săi;

Întrebare: Ce cuvinte rostim când ne însemnăm cu Sfânta Cruce a Domnului?

Răspuns: Rugăciunea pe care poate să o rostească atunci când însemnează ceva cu semnul Sfintei Cruci este: Îngrădește-mă, acoperă-mă și mă păzește Doamne cu puterea Cinstitei și de Viață dătătoarei Crucii Tale, depărtând de la mine tot răul. Amin. Sau pur și simplu: În numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Amin. Poate să se întâmple ca cineva în jurul vostru să vă întrebe, nu care cumva te temi de vrăji? Să nu vă fie rușine. Explicați-le că atunci când cineva dă ceva de pomană, iar cel ce primește săvârșește semnul Sfintei Cruci o face nu pentru că se teme de vrăji, ci pentru ca lucrul dat, să fie primit: În numele Domnului, dar totodată și pentru a-l curăța de toată întinăciunea.

† Crucea este făcută din slăbiciunile și înfrângerile noastre, însă chemarea este clară: Să ne iubim crucea! Poate că acesta să fie actul cel mai dificil, să te accepți așa cum ești.

† Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea în fiecare zi și să-Mi urmeze Mie.

† Creștinii sunt chemați să creadă în nebunia crucii. (va urma)

PROGRAM LITURGIC

ZIUA	ORA	SLUJBE / ACTIVITĂȚI
Marți 8 aprilie	07:00	Sfânta Liturghie a Darurilor
Marți 9 aprilie	14:00	Spovedanie
Miercuri 10 aprilie	08:00	Sfânta Liturghie a Darurilor
	17:00	Paraclisul Sf. Icoane Portărița
Joi 11 aprilie	14:00	Spovedanie
Vineri 12 aprilie	08:00	Sfânta Liturghie a Darurilor
	14:00	Spovedanie
	17:00	Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă 13 aprilie	07:00	Sfânta Liturghie și pomenire
	14:00	Spovedanie
	17:00	Vecernie
Duminică 14 aprilie	07:00	Utrenia și Sfânta Liturghie
	11:00	Program de bibliotecă
	17:00	Vecernie și dezlegări

Greutățile

Un profesor universitar încerca să le explice studenților despre stres. A ridicat un pahar cu apă și a întrebat: „Cât de greu credeți că este acest pahar?”. Răspunsurile studenților au variat de la 20g până la 500g. „Nu depinde de greutatea lui absolută. Depinde de cât de mult îl ții în mână. Dacă îl ții pentru un minut, totul este în regulă, dacă îl ții pentru o oră, voi simți o durere în brațul drept. Dacă îl voi ține o zi întreagă, va trebui să chem o ambulanță. E exact aceeași greutate, dar cu cât o țin mai mult, cu atât devine mai grea”, le explică profesorul. Dacă ne purtăm mereu greutatea în spate, mai devreme sau mai târziu, nu vom putea să le ducem înainte, ele devin tot mai apăsătoare. Periodic să lăsăm deoparte greutatea, pentru a ne putea revigora și a fi capabili să le facem față. Mereu vor fi greutăți pe umerii noștri. Dar, cu înțelepciune, vom ști să ne eliberăm de greutatea lor, pentru a ne relaxa.

Povestea celor trei iepurași

Trei iepurași se plimbau prin pădure. La un moment dat, unul dintre ei a căzut într-o groapă destul de adâncă. Ceilalți doi de pe margine au început să strige:

- Vai, acolo o să rămâi, nu o să reușești niciodată să ieși!

Iepurașul căzut în groapă începu să se zbată și să se agațe de margini în dorința disperată de a ieși din groapă. Cei doi iepurași rămași la suprafață nu mai văzuseră un asemenea necaz și erau siguri că iepurașul căzut nu o să reușească niciodată, astfel că au început să-i spună iepurașului:

- N-o să reușești niciodată!

Pe măsură ce iepurașul încerca mai mult, ei repetau același lucru, se agitau și mai tare și îi spuneau că nu o să reușească niciodată! După multe încercări, iepurașul reuși să iasă. O așa grozăvie iepurașii nu mai văzuseră până atunci și-l întrebară:

- Vai iepurașule, dar cum ai reușit?

- Vă mulțumesc pentru încurajări, fără voi nu aș fi reușit niciodată

Iepurașul cel căzut în groapă era surd. El nu auzise cuvintele nici o clipă și a interpretat strigătele și agitația de pe marginea gropii drept încurajări. El nu ar fi reușit să iasă dacă ar fi auzit descurajările de pe margine. **Morala:** Trebuie să fii surd atunci când ceilalți te descurajează, să interpretezi orice gest ca pe o încurajare și să continui să perseverezi în a-ți atinge obiectivele.